

**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie R 73/2009-1;
- nakazanie OHIM dokonania rejestracji rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi w postępowaniu sądowym;
- w razie potrzeby wyznaczenie daty rozprawy.

**Zarzuty i główne argumenty**

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „GENERAL BEARING CORPORATION” dla towarów z klas 7 i 12

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009 oraz naruszenie ogólnych zasad prawa znaków towarowych ze względu na błędne ustalenie przez Izbę Odwoławczą, że rozpatrywany wspólnotowy znak towarowy nie kwalifikuje się do rejestracji, jako że jest określeniem wyłącznie opisowym.

---

**Skarga wniesiona w dniu 6 października 2009 r. — Arques Industries przeciwko Komisji**

**(Sprawa T-395/09)**

(2009/C 297/40)

Język postępowania: niemiecki

**Strony**

Strona skarżąca: Arques Industries AG (Starnberg, Niemcy) (przedstawiciele: C. Grave, B. Meyring i A. Scheidtmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie nieważności art. 1, 2, 3 i 4 decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r.

w sprawie COMP/F/39.396 — węgiel wapnia i in. w zakresie, w jakim decyzja ta skierowana jest do skarżącej;

- pomocniczo, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą na mocy art. 2 lit. f) decyzji;
- pomocniczo, stwierdzenie nieważności art. 1 i 3 decyzji w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. w sprawie COMP/F/39.396 — węgiel wapnia i odczynniki na bazie magnezu przeznaczone dla sektora stalowego i gazowego. W zaskarżonej decyzji na skarżącą i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywnę za naruszenie art. 81 WE, a także art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżąca uczestniczyła w popełnieniu jednego, ciągłego naruszenia prawa w sektorze węgla wapnia i magnezu na terenie EOG z wyjątkiem Hiszpanii, Portugalii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa, polegającego na podziale rynku, uzgadnianiu kwot, podziale klientów, ustalaniu cen oraz wymianie poufnych informacji handlowych dotyczących cen, klientów i wielkości sprzedaży.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi osiem zarzutów, które zostaną zgrupowane w trzech częściach.

W ramach części pierwszej skarżąca żąda stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim przypisano jej odpowiedzialność solidarną za postępowanie spółki SKW Stahl-Metallurgie GmbH i podnosi w tym względzie następujące zarzuty:

- zarzut błędnego zastosowania art. 81 ust. 1 WE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003<sup>(1)</sup> przez to, że Komisja pociągnęła skarżącą do odpowiedzialności solidarnie ze spółką SKW Stahl-Metallurgie GmbH;
- zarzut naruszenia art. 253 WE przez to, że Komisja nie uzasadniła sposobu, w jaki skorzystała z przysługującego jej zakresu uznania w odniesieniu do kwestii odpowiedzialności skarżącej jako byłej spółki dominującej;
- zarzut błędnego zastosowania art. 81 przez to, że strona pozwana uznała, iż popełniono jedno, ciągłe naruszenie prawa.

W ramach części drugiej skarżąca wnosi pomocniczo o obniżenie kwoty nałożonej na nią grzywny i podnosi w tym względzie następujące zarzuty:

- zarzut naruszenia art. 253 WE przez to, że zaskarżona decyzja jest wewnętrznie sprzeczna w odniesieniu do kwestii wysokości grzywny;
- zarzut naruszenia art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 przez to, że Komisja błędnie oceniła wagę i czas trwania przypisywanego skarżącej naruszenia;
- zarzut naruszenia art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 przez to, że strona pozwana nie uwzględniła jako okoliczności łagodzącej tego, że skarżąca nie zakwestionowała wyraźnie jej ustaleń poczynionych postępowaniu administracyjnym.

W ramach części trzeciej skarżąca wnosi pomocniczo o stwierdzenie nieważności art. 1 i 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej, ze względu na to, że są one wynikiem błędnego zastosowania art. 81 WE i art. 7 rozporządzenia nr 1/2003 oraz naruszają art. 253 WE.

---

(<sup>1</sup>) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1)

---

**Skarga wniesiona w dniu 6 października 2009 r.**  
**— Vereniging Milieudefensie i Stichting Stop**  
**Luchtverontreiniging Utrecht przeciwko Komisji**

**(Sprawa T-396/09)**

(2009/C 297/41)

Język postępowania: niderlandzki

**Strony**

*Strona skarżąca:* Vereniging Milieudefensie (Amsterdam, Niderlandy) Niderlandy Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat A. van den Biesen)

*Strona pozwana:* Komisja Wspólnot Europejskich

**Żądania strony skarżącej**

Skarżące wnoszą o:

- uwzględnienie skargi;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji K(2009) 6121 z dnia 28 lipca 2009 r.;

- nakazanie Komisji, by w ustanowionym przez Sąd terminie następnie rozpatrzyła co do istoty wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Skarżące są niderlandzkimi organizacjami ochrony środowiska, które na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 (<sup>1</sup>) przedstawiły stronie pozwanej wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej względem wcześniej decyzji K(2009) 2560 Komisji z dnia 7 kwietnia 2009 r., na mocy której Komisja udzieliła zgody na to, by Niderlandy w późniejszym czasie spełniły zobowiązania odnoszące się do poprawy jakości powietrza zgodnie z dyrektywą 2008/50/WE (<sup>2</sup>). Skarżące odwołują się od decyzji Komisji stwierdzającej niedopuszczalność ich wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej względem wcześniejszej decyzji skierowanej do Niderlandów.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą po pierwsze, że Komisja w zaskarżonej decyzji nie powołała się na ograniczenie zakresu obowiązywania rozporządzenia nr 1367/2006 zawarte w art. 2 ust. 1 lit. c) i w związku z tym decyzja z dnia 7 kwietnia 2009 r. nie została wydana w ramach wykonywania władzy prawodawczej.

Skarżące podnoszą ponadto, że decyzja z dnia 7 kwietnia 2009 r. ma jedynie znaczenie indywidualne, a nie ogólne.

Wreszcie skarżące wywodzą, że w przypadku gdy wtórne prawo wspólnotowe nie jest zgodne z zaakceptowaną przez Radę konwencją z Aarhus (<sup>3</sup>), rozporządzenie, o którym mowa należy interpretować w zgodności z tą konwencją, a gdy jest to niemożliwe, organy i instytucje Wspólnoty powinny stosować konwencję bezpośrednio. W związku z tym brak jest możliwości zastosowania art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 1367/2006.

---

(<sup>1</sup>) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13)

(<sup>2</sup>) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. L 152, s. 10).

(<sup>3</sup>) 2005/370/WE: Decyzja Rady z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s. 1).